

Μάρξ, τ' ὄνομά σου φλόγινο χαράζεται στο νέο
 τῆς Ἱστορίας ἐξέφυλλο — πρόλογος φωτεινός.
 Ἀστροπελέκι ἀκούγεται στο διάστημα γενναίο
 πὸ καίει ἀνθίζοντας τὸ φῶς, δημιουργίας κρουνός.

Μαχαίρι ἔδωσες δείχνοντας τὴ γάγγραινα τῆς ζήσης
 καὶ μίσους ἔπλο χάλκεψες τοῦ πόνου τὸν ἀχό.
 Βρήκες τοῦ κόσμου τὸ σκοπὸ στὸ πάλεμα τῆς φύσης,
 Μοίρα οἱ ἀνθρώποι νὰ γυρνοῦν τῆς Μοίρας τὸν τροχό.

Γροβιές ροζιάρες σκίζουν φῶς τὴ συγνεφιά τοῦ ἀπείρου,
 λάδα τὸ δίκιο ἀπ' τὶς ρωγμὲς ξεσπάει τοῦ χαλασμοῦ,
 τ' ἀντρίκια χνάβρια παίρνοντας τοῦ ἔργου σου καὶ τοῦ ὀνείρου
 πὸ ἡ ζῶη στὴ μήτρα τοῦ δικοῦ σου πλάθει στοχασμοῦ.

Τὸ πυρμμένο σίδερο σφυροκοπᾷ καὶ πλάθει
 ὁ σιδεράς, καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἐνὸν στὸ σκότος σὲ ζητιᾷ,
 σοῦ ζωνγραφίζουν τὴ μορφή τοῦ γύφτικου τὰ δάθη
 τοῦ φούρνου οἱ φλόγες κόκκινες μὲ μάτια ἀστερωτά.

Φωνάζουνε τὰ λόγια σου ρόδες, μοτέρ, τιμόνια
 πὸ λάδωσε τὸν ἐργατῶν τὸ δάκρυ καὶ ὁ ἔδρωσ'·
 γαλάζιες σπῆτες πὸ πετοῦν σφυριά πάνω στ' ἀμόνια
 τὰ γράφουν στὸ ἔρεβος καὶ ὁ νοῦς διαδάζει τα ὁ ἀδρός.

Στὰ μάτια, πὸν ξεθύριασαν ἀπὸ τὸ στεῖρο κλάμα,
 λεπίδια δίκαια ἐλαμψέ τῆς ὄρημης ὀργῆς,
 σκυφτὰ σκαμμένα μέτωπα στυλώνεις μπρὸς στὸ θάμα
 τοῦ ἡλίου καὶ ἀνοίγεις τὸ κελλὶ τῆς ἀκαρπῆς σιγῆς.

Στὴ γῆ, πὸν τὴ ματώνουνε τὸν ὄντορον τ' ἀγκάθια
 καὶ τὸ γαλάζιο θλαστημά τοῦ ἔλκουσ τῆς ἡ πληγῆ,
 τὰ χέρια ἀπλώνεις, τὸν λαὸν φιλιώνοντας τὰ πάθια
 καὶ στρέφεις τα στὸν ἕνα ἐχθρὸ πὸν πνίγει τὴν αὐγή.

Καρφώνει ἡ σκέψη σου, σφυρί, ἕνα φέρετρο, ἕνα λίκνο,
 θάβεις τὸ Θάνατο καὶ ζεῖς τὴ Ζωὴ μὲ τὴ σειρά·
 καὶ σὲ κοιτᾷ ὁ «ἀγνός» ποιητῆς νὰ στραμπουλάς τὸν κύκνο
 πὸν γράφονταν στ' ἀκύμαντα τῆς Κασταλίας νερά.

Καθηγητὲς μὲ τὸ ἄφωτο κιτρινασμένο βλέμμα,
 πίσω ἀπὸ κρύσταλλα θαιμπά, σὲ βλέπουν μοχθηρά·
 καὶ μοκαρεῦσιν τὴν ἰδέα, νομοθετοῦν τὸ ψέμα,
 τὸ νοῦ τους μετατρέποντας σ' ἐπαίτη κουμπιρά.

Τοῦ χρυσαφιῦ οἱ ἀκόλουθοι, σοφοὶ μὲ μαῦρα νόχια,
 —ὄρνιθες πὸν ἀπ' τὴν κόρυζα τῆς ἀνυδριᾶς ψοφοῦν—
 σκαλίζουν νάβρουν ἄδρετες ἀντινομίες στὰ μύχια
 τοῦ ἔργου σου, καὶ τὴν πλάγη τους νὰ θρέψουν, νὰ τραφοῦν.

Βέλη τὰ στήθια σου χτυποῦν μὰ σποῦν στὴ γρανιτένια
 δύναμη τῆς ἀλήθειας σου, κ' ἡ ἀνάσα σου πλατεῖα
 φυσάει ἀγέρα λευτεριάς στὴ σκουριασμένη ἔννοια·
 δείχνεις τὸ Φῶς, ἕνας ἐσὺ, κ' ἐσὺ ἔλ' ἡ ἐργατεῖά.

Τ' ἰς σφαλιχτὲς τοῦ σύμπαντος πόρτες ἀνοίεις μία - μία
 μὲ τὸ χρυσόδετο κλειδί τῆς διαλεκτικῆς.
 Οὐράνιο τόξο φεγγερὸ γράφεις στὴν τρικυμία,
 πάνω ἀπ' τοὺς τάρους στήνοντας τὰ τρόπαια τῆς ἀκτῆς.

Κάτω ἀπ' ἀσημοκέντητα πέπλα δείχνεις τὴν Τέχνη
 πόρνη πὸν μοίραζε ἄσιμα τὴν κλίγη τῆς μὲ τὶς
 ἀγνοες φίλες τῆς : Σικιὰ καὶ Ἀπάτη, καὶ ὀλη ζέχνη
 σαρξίζοντας, ἐνὼ κρατᾷ ρόλο κόρης σεπτῆς.

Πίσω ἀπ' τὶς δάφνες πὸν σκορπᾷ ἡ «ἰδανικὴ μητέρα»
 καὶ ἀπὸ τὰ πάλλευκα μνημεῖα ἀγνώστων στρατιωτῶν,
 δείχνεις μαρμαροσκάλιστη καμπυλωτὴ γαστέρα
 νὰ μεταβάλλει σὲ χρυσὸν ἄσπρους σωροὺς ὀστών.

Πίσω ἀπ' τοὺς γαλανοὺς καπνοὺς τῶν θρησκείων ἐφάνη,
 μ' ἀφέντη πρόσωπο, ὁ θεὸς νὰ στέκεται φρουρά,
 νάσαι ἀπὸ λόγχεις αἰχηρὲς τὸ θείο φωτοστεφάνι
 καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὰ χρυσὰ του δόντια πονηρά.